

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/119/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315206998
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2315206998.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: O. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. H., o zaplatenie 788,28 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 5C/244/2015-73 zo dňa 13. marca 2017, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanej sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 788,28 Eur spolu s úrokom 41,01 Eur, s úrokom z omeškania 1,46 Eur, s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 829,29 Eur od 21.02.2015 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol. Výrokom III. rozhodol o náhrade trov konania, že žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania.

2. Rozsudok a postup súdu odôvodnil s poukazom na ust. § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku (CSP), § 497, § 502, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 a ods. 4, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 písm. a), písm. b) a písm. d) zák. č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 02.11.2012, § 3 Nar. Vlády č. 87/1995, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.01.2013, odkazom na body č. 4.1, 4.2, 4.2.1, 4.3 úverovej zmluvy účastníkov.

Vecne dôvodil tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 31.03.2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy nezaplatenej istiny vo výške 788,28 Eur, úrokov 41,01 Eur, úrokov z omeškania 1,46 Eur, úroku 19,9% p.a. zo sumy 788,28 Eur od 21.02.2015 do zaplatenia, úroku z omeškania 8% p.a. zo sumy istiny 788,28 Eur a nezaplatených úrokov 41,01 Eur od 21.02.2015 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že uzatvoril so žalovanou dňa 02.11.2012 Úverovú zmluvu č. 12868, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 1.000,- Eur. Poskytnutý úver sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver bola žalovaná povinná splatiť do 25.10.2018. Žalovaná porušila po vyčerpaní poskytnutého úveru svoje zmluvné povinnosti, a preto bola listom zo dňa 29.01.2015 vyzvaná na predčasné splatenie úveru v lehote do 20.02.2015. Ku dňu podania žaloby žalovaná žalovanú pohľadávku neuhradila. Dlh žalovanej predstavuje ku dňu zosplatnenia sumu 920,75 Eur, ktorá pozostávala z: nezaplatená istina úveru 788,28 Eur, úroky 41,01 Eur (predstavuje dohodnutý úrok v zmysle Zmluvy, ktorý bola žalovaná povinná splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatnenia. Úroková sadza vo výške

19,9% p.a. vyplýva zo Zmluvy), úroky z omeškania 1,46 Eur (Každá omeškaná dlžná splátka je odo dňa nasledujúceho 30 jej splatnosti úročená aj úrokom z omeškania vo výške 8% p.a.. Úrok z omeškania bol dohodnutý v Zmluve v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to v článku Následky porušenia zmluvných povinností: „Ak klient neuhradí úver v lehote splatnosti Úveru, je povinný uhradiť z nesplatenej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov aj úrok z omeškania, a to až do jej zaplatenia“.), poplatky za upomienky 90,- Eur (ktoré si žalobca v konaní neuplatňuje).

3. Vo veci súd vydal dňa 09.02.2016 platobný rozkaz č.k. 5C/244/2015-42, ktorý však nebolo možné doručiť žalovanej do vlastných rúk, a preto ho súd uznesením č.k. 5C/244/2015-56 zo dňa 29.07.2016 zrušil.

4. Strany sporu uzatvorili dňa 02.11.2012 Úverovú zmluvu č. 12868, na základe ktorej sa žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 1.000,- Eur ako bezúčelový úver s fixnou úrokovou sadzbou 19,9% ročne, poplatkom za správu úverového účtu 1,99 Eur mesačne. Žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnutý úver v pravidelných 72 mesačných anuitných splátkach po 23,97 Eur, ktoré boli splatné v 25. deň kalendárneho mesiaca s tým, že prvá anuitná splátka bola splatná 26.11.2012, splatnosť úveru bola dohodnutá na 25.10.2018, výška RPMN 26,32%, priemerná RPMN ku dňu podpisu zmluvy 27,07%, celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 1.869,12 Eur. Žalovaná čerpala peňažné prostriedky od žalobcu vo výške 1.000,- Eur dňa 02.11.2012. Z dôvodu omeškania žalovaného so splácaním splátok vyhlásil žalobca predčasnú splatnosť úveru ku dňu 29.01.2015. Žalovaná po zosplatnení neuskutočnila žiadnu úhradu.

5. Z prehľadu splácania - do predčasného zosplatnenia a započítavania splátok súd zistil, že žalovaná na splatenie istiny úveru uhradila 211,72 Eur a ďalej úver nespĺcala.

6. Listom zo dňa 01.12.2014 označeným ako „Druhá upomienka“ vyzval žalobca žalovanú na zaplatenie omeškaných splátok úveru poskytnutého na základe úverovej zmluvy č. 12868 podpísanej dňa 02.11.2012, ktoré ku dňu vyhotovenia upomienky predstavovali 71,83 Eur.

7. Výzvou na predčasné splatenie úveru zo dňa 29.01.2015 oznámil žalobca žalovanej, že z dôvodu neplnenia podmienok úverovej zmluvy rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru a vyzval žalovanú na úhradu celého dlhu vo výške 920,75 Eur s príslušenstvom do 20.02.2015.

8. Podľa bodu 4.1., 4.2., 4.2.1., 4.3. Úverovej zmluvy (Následky porušenia zmluvných povinností), ak klient nezaplatí anuitnú splátku včas, banka má právo na úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatenej anuitnej splátky až do jej zaplatenia. Ak klient poruší alebo nesplní akýkoľvek záväzok vyplývajúci z úverovej zmluvy a vzniknutý kedykoľvek počas jej trvania vrátane omeškania v zmysle predchádzajúceho bodu 4.1. alebo nespĺca riadne a včas iný úver alebo pôžičku poskytnutú bankou, banka je oprávnená: žiadať predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom za podmienok uvedených v úverovej zmluve a VOP. Ak klient neuhradí úver v lehote splatnosti úveru, je povinný uhradiť z nesplatenej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov aj úrok z omeškania vo výške 8% p.a., a to až do jej zaplatenia.

9. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.000,- Eur. Žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti, nakoľko poskytnutý úver v dohodnutých splátkach po 23,97 Eur nespĺcala riadne a včas. Z pohľadu podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, súd nezistil žiadne nedostatky predmetnej úverovej zmluvy. Žalovaná uhrádzala splátky nepravidelne, poslednú splátku uhradila dňa 05.11.2014, pričom splatená suma bola žalobcom započítaná na istinu vo výške 211,72 Eur a v prospech dohodnutého zmluvného úroku. Žalobca úver v súlade so zmluvnými podmienkami predčasne zosplatnil dňa 29.01.2015 a súčasne vyzval žalovanú na zaplatenie dlhu do 20.02.2015. Po zosplatnení žalovaná neuhradila žalobcovi svoj dlh ani čiastočne. Na základe uvedeného je zrejmé, že žaloba bola podaná v tejto časti dôvodne, a preto súd žalobe v časti o zaplatenie istiny 788,28 Eur, úroku 41,01 Eur, úroku z omeškania 1,46 Eur z omeškaných splátok ku dňu zosplatnenia úveru, t.j. k 29.01.2015, vyhovel.

10. Keďže sa žalovaná s plnením žalovanej pohľadávky dostala do omeškania, súd ju zaviazal v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.01.2013 k úroku z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 829,29 Eur (istina 788,28 Eur + nezaplatené úroky 41,01 Eur), a to odo dňa uplatneného v žalobe do zaplataenia.

11. Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcu na zaplataenie zmluvného úroku vo výške 19,9% ročne z nezaplatenej istiny vo výške 788,28 Eur od 21.02.2015 do zaplataenia, súd žalobu v tejto časti zamietol. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že strany si dojednali fixný zmluvný úrok 19,9% do doby splatnosti úveru (25.10.2018), avšak žalobca na základe omeškania žalovanej so splácaním úveru pristúpil k zosplataeniu celého úveru skôr, a to ku dňu 29.01.2015. Zmluvný úrok predstavuje plnenie pre veriteľa, ktoré prijíma z dôvodu, že dlžník má k dispozícii jeho finančné prostriedky a má tiež výhodu splátok, teda je oprávnený držiteľ týchto peňazí a na strane druhej má povinnosť riadne a včas splátky uhrádzať. Ak však nastane splatnosť celej pohľadávky, a to jednostranným úkonom veriteľa, dlžník prichádza o výhodu splátok, prestáva byť oprávneným držiteľom a vzniká mu povinnosť celú dlžnú istinu veriteľovi vrátiť. Ak tak neučiní, dostáva sa do omeškania, ktoré je charakteristické tým, že zaniká pre veriteľa nárok na zmluvný úrok, pretože na jeho poberanie už nie sú po splatnosti istiny splnené podmienky. Za čas po splatnosti úveru má veriteľ nárok iba na plnenia, ktoré mu § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznáva. Má teda nárok požadovať vrátenie úveru alebo jeho časti, ktorú ešte dlžník nesplatil a zároveň môže požadovať od dlžníka úroky z omeškania. S poukazom na uvedené je súd preto toho názoru, že veriteľovi patria zmluvné úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania, nakoľko kumulácia úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania predstavuje neúmernú a neprijateľnú záťaž pre dlžníka ako spotrebiteľa. Akékoľvek navyšovanie úrokov z omeškania sa dostáva do rozporu so zákonom. Takýmto neprípustným navyšovaním úrokov z omeškania je aj právna konštrukcia navýšenia úrokov z omeškania o úroky za úver, napr. zmluvnou podmienkou o platení úrokov za úver do zaplataenia aj po splatnosti úveru, a teda počas omeškania. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR ÚS IV. 476/2012 z 18.09.2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/769/2015 z 28.09.2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 190/2014 zo dňa 30.06.2015.

12. O trovách konania súd podľa § 255 ods. 1 CSP rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci neúspech len v úplne nepatrnej časti týkajúcej sa príslušenstva, priznal nárok na plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Proti tomuto rozsudku v rozsahu zamietutej časti úroku 19,9% ročne zo sumy 788,28 Eur od 21.02.2015 do zaplataenia podal odvolanie žalobca. S argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny s tým, že ide o rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h), CSP). Žalobca má za to, že nárok na zaplataenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplataení. V tejto súvislosti poukázal na znenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 503 ods. 3 ako aj komentár vydaný Iura Edition. Z ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej tržby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj ust. § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle ktorého, ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Z uvedeného potom vyvodil, že tvrdenie, že po zosplataení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku. Moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.01.2017 vydaný vo veci Okresného súdu Ružomberok pod č.k. 5C/26/2016. V zmysle citovaného rozhodnutia, keďže zmluva neobsahuje dohodu o úroku odlišnú od zákona platí ust. § 497 Obchodného zákonníka. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškание dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. V ďalšom poukázal na § 506 Obchodného zákonníka a jeho aplikáciu. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe aj v rozsahu úroku 19,9% ročne zo sumy 788,28 Eur od

21.02.2015 do zaplattenia a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplattených súdnych poplatkov.

14. Žalovaná odvolanie nepodala a k doručenému odvolaniu sa nevyjadřila.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné v napadnutej časti priznať úspech, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej zamietajúcej časti vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP.

16. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP. Odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

17. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcu, odvolací súd považuje za potrebné uviesť len nasledovné.

18. Odvolací súd nezdieľa odvolaciu argumentáciu žalobcu a rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti je vecne správny a uplatnený nárok žalobcu na úrok, súdom prvej inštancie je správne právne posúdený. Odvolací súd aj vo svojich skorších rozhodnutiach sa priklonil k názoru, že úroky patria veriteľovi len zo zosplatenia celého úveru.

19. Niet pochybností, že za úver možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon teda umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstavy poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky, popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta).

20. Odvolací súd poukazuje na už konštantnú judikatúru vyšších súdov, od ktorej nebol dôvod sa odkloniť, sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť úroky z omeškania. Na zdôraznenie správnosti uvedeného záveru odvolací súd dopĺňa, že závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí R 59/1998 (sp. zn. 4Cbo/143/98), boli prijaté i v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu Prešov č.k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011, ktoré úsudky súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV.ÚS 476/2012 z 18.09.2012. K záveru súdov, že „...pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru“, Ústavný súd SR nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné

alebo zjavne neodôvodnené, keď krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z úveru a úrokmi z omeškania ako aj otázku, prečo zmluvný úrok patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu.

21. Vyššie uvedený záver nie je v rozpore ani so znením ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona, keďže právoplatnou časťou preskúmaného rozsudku žalobcovi bol priznaný nárok na vrátenie dlžnej sumy i s úrokmi (avšak za čas do zosplatnenia úveru). Znenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka nezakotvuje, že po zosplatnení úveru vzniká nárok na zaplatenie úrokov z úveru i za čas po tomto zosplatnení.

22. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má veriteľ právo splatnosť skrátiť, tu i využitím práva odstúpiť od úverovej zmluvy. Pričom niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť po ukončení zmluvného úverového vzťahu úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je po ukončení zmluvy (po splatnosti) splatený, zákon priznáva veriteľovi za zadržiavanie jeho finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta).

23. Vzhľadom na vyššie uvedené potom odvolací súd s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bola zamietnutá žaloba v rozsahu nároku žalobcu na úrok z úveru po jeho splatnosti, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, odvolaním žiadnej zo strán osobitne nenapadnutého.

24. V odvolacom konaní fakticky plne úspešná žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčísliła a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

26. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

27. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu (por. rozsudok KS Trnava č.k. 25Co/251/2016-88 zo dňa 04.10.2017).

28. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).